

Sygn. akt IV Ka 975/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 r.

sprawy **D. W.**

syna M. i J. z domu S. (...) r. w B. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 26 października 2015 r. sygnatura akt II K 176/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 975 /15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie wyrokiem z dnia 26 października 2015r. sygn. akt II K 176 /15:

I. Oskarżonego D. W. uznał za winnego popełnienia tego, że w nocy z 27 na 28 lutego 2013r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu z R. W. po uprzednim wybiciu szyby w oknie dostał się do wnętrza mieszkania skąd zabrał w celu przywłaszczenia miedziane rury centralnego ogrzewania powodując łączne straty wartości 500 zł działając na szkodę Ł. L.,

tj. występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. W. obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. L. kwoty 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych);

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu D. W. okres jego zatrzymania w dniach od 28 lutego 2013r. do 1 marca 2013r, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. B. kwotę 619,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w toku postępowania sądowego;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za postawę wyroku, polegający na uznaniu oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy nie pozwalał na to zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie ustalono jednoznacznie, czy zabezpieczone w trakcie postępowania rurki stanowiące materiał dowodowy – pochodziły z lokalu pokrzywdzonego.

Podnosząc powyższe wniosł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Wbrew oczekiwaniom apelującego stwierdzić zdecydowanie należy, iż Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparł je o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonego D. W. w przypisanym mu zakresie współudziału w kradzieży z włamaniem, kwalifikowanej z art. 279 § 1 kk mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, jest obszerne i wyczerpujące, przez co odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk, wobec czego Sąd Odwoławczy aprobejuje je w całej rozciągłości.

Błędnie autor apelacji kwestionuje ustalenia faktyczne wyroku podnosząc niemiarodajność wyjaśnień oskarżonego i współsprawcy czynu świadka R. W. wobec ich diametralnej zmiany. Wszechstronna analiza wyjaśnień oskarżonego oraz relacji świadka R. W., a złożonych bezpośrednio po zatrzymaniu ich w dniu 28.02.2013r. (k. 27-28, 16-17 akt), podtrzymywanych jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, nie pozwala na inne wnioski niż przyjął to Sąd I instancji. Wszak wymienieni nie tylko zostali zatrzymani z przedmiotami skradzionymi pokrzywdzonemu, ale też w sposób odpowiadający realiom faktycznym włamania szczegółowo opisali okoliczności czynu, tj. wcześniejsze zaplanowanie włamania do domu przy ul. (...) w celu kradzieży rurek miedzianych (zabranie łomu i nożyc do cięcia rurek miedzianych), sposób działania - wybicie szyby okiennej w celu przedostania się do wnętrza, następnie kradzież instalacyjnych rurek miedzianych, pocięcie ich na kawałki, ukrycie „łupu” za sklepem i powrót tam rano w celu dostarczenia go do sprzedaży w punkcie skupu złomu. Pokrzywdzony zgłosił policji włamanie ok. 8-ej rano i zaraz po tym podjęto policyjne czynności na miejscu zdarzenia, zatem ujęcie oskarżonego ok. godz. 10 - tej, posiadanie przezeń narzędzi służących do popełnienia czynu oraz skradzionych rurek i dokładny opis dokonania włamania, zwłaszcza w relacji R. W., nie jest kwestią splotu niekorzystnych dla oskarżonego zdarzeń i musi prowadzić do nieodpartego logicznie wniosku, że to oskarżony i R. W. są sprawcami przedmiotowego włamania. Gdyby D. i R. W. nie dokonali tego czynu, to nie byłoby w stanie podać jego szczegółów w sposób tożsamy do jego realiów faktycznych. Nadto ani z materiałów dowodowych sprawy ani nawet z treści apelacji nie wynika, by były podstawy do stwierdzenia, iż krytycznej nocy z 27 na 28 lutego 2013r. w okolicach miejsca przestępstwa tj. mieszkania pokrzywdzonego przy ul. (...) w P., doszło do innej kradzieży z włamaniem o tożsamy okolicznościach, a sprawcy mogli porzucić „łup”

odnaleziony obok śmietnika „przypadkowo” przez oskarżonego i jego brata R. W.. Nie było więc i nadal nie ma potrzeby okazywania pokrzywdzonemu do identyfikacji pociętych rurek ani prowadzenia opinii mechanoskopijnej na okoliczność stwierdzenia, czy ujawnioną u D. W. obcinarką do metalu sprawcy cięli zrabowane rurki instalacyjne. Próba podważenia miarodajności pierwotnych wyjaśnień oskarżonego i relacji R. W., podjęta przez nich na rozprawie (rzekomo kłamliwie wyjawili oni okoliczności włamania pod wpływem niedozwolonych metod przesłuchania przez funkcjonariuszy policji - stosowania przemocy i gróźb pozbawienia wolności) to nieskuteczny zabieg oskarżonego w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej. Nie ma przesłanek dowodowych pozwalających na uznanie wiarygodności ich wersji zdarzeń ferowanych na rozprawie, skoro nie pozostają one w wzajemnej spójności (np. R. W. podał wbrew pozostałym dowodom, iż przebywali z oskarżonym na ul. (...) w P. gdyż wynajmowali tam mieszkanie, a przecież z braku środków w tamtej dacie mieszkali u świadka G. L.). Nadto Sąd weryfikował twierdzenia oskarżonego co do przebiegu przesłuchań prowadząc z urzędu dowód z zeznań świadka A. M. (k. 228-229 akt), który o okolicznościach złożenia obciążających oskarżonego wyjaśnień wskazał wprost, iż cyt.” R. W. był bardzo wylewny i mówił konkretnie o zdarzeniach, których się dopuścił”, co znajduje pełne potwierdzenie w treści protokołu wyjaśnień z dnia 28.02.2013r., do którego R. W. spontanicznie podał szczegóły licznych innych przestępstw.

Nieuwzględnienie apelacji skierowanej przeciwko winie obliguje Sąd Odwoławczy do kontroli wymiaru kary. I w tej mierze należy uznać, że zaskarżony wyrok spełnia wszystkie wymogi art. 53 § 1 i 2 kk, a jej wykonanie orzeczonej kary powinno osiągnąć założone cele kary, głównie zapobiegawczy i wychowawczy wobec oskarżonego oraz ogólnoprewencyjny. Prawidłowo ocenił Sąd Rejonowy stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jako znaczny, nadto słusznie podkreślił, iż D. W. jest sprawcą niepoprawnym, wielokrotnie powracającym na drogę przestępstwa. Aktualnie oskarżony odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności za zbrodnię zabójstwa z art. 148 § 1 kk (orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 18.12.2013r. sygn. akt III k 168/13). Wobec braku okoliczności łagodzących nie sposób przyjąć, by kara w wymiarze 1-go roku i 4-ch miesięcy pozbawienia wolności, zatem nieznacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia z art. 279 § 1 kk stanowiła dolegliwość zbyt surową w rozumieniu art. 438 pkt. 4) kpk, niewspółmierną do zawinienia oskarżonego. Przyznanie się oskarżonego w początkowej fazie sprawy nie stanowi szczególnej okoliczności łagodzącej, skoro oskarżony - wobec ujęcia go niemal na gorącym uczynku, ze skradzionym mieniem i obciążającej treści wyjaśnień współsprawcy R. W. - swej winie skutecznie zaprzeczyć nie mógł.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust. 2 pkt. 4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk uznając, iż wobec odbywania wieloletniej kary izolacyjnej i braku po stronie oskarżonego D. W. istotnego majątku oraz dochodów, zasadnym jest zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia.